

věty poukazuje se k hořejším vývodům. Vyloučení tohoto vědomí opírá nalézací soud u obžalovaného Josefa G-a předpokladem, že se G. k obchodu, o který jde, nedal ponuknouti vyhlídkou, docíliti značného zisku, nýbrž, že bylo pohnutkou jeho jednání jen, aby si opatřil zlepšení svého, ovšem nepatrného měsíčního důchodu, neboli že G. nezamýšlel vytěžiti z tohoto obchodu zvláštní zisk. Avšak nedostatek úmyslu, docíliti vlastního a zejména nadmírného zisku, jest bez významu; stačí, věděl-li obžalovaný G. — což rozsudek ovšem nezjišťuje, — že pro řádný přechod zboží k spotřebiteli nebo maloživnostníku (dodavateli přímo spotřebitelům) činnosti odběratele Karla W. nebylo zapotřebí, neboli že W. kupuje bramborovou moučku k dalšímu prodeji jen za účelem vlastního zisku. U obžalovaného Karla W. vylučuje nalézací soud zmíněné vědomí v úvaze, že se zabýval odbytem moučky z ochoty vůči G-vi a že — prodávaje celé množství spotřebiteli — cukráři B-ovi, nemohl předvídati, že B. značnou část dále zcizí, nýbrž musil míti za to, že B. časem ve své živnosti celé množství upotřebí. Taková domnělá ochota nebyla než právně bezvýznamnou pohnutkou činu; bez významu je také, prodal-li dle svého mínění spotřebiteli (nehledě k tomu, že cukrář je zároveň překupníkem, prodávaje výrobky, do nichž zpracuje moučku). Rozhodným jest však, — čehož nalézací soud nezjistil — byl-li si W. vědom, že jeho zjištěná činnost — nákup a prodej moučky s výsledkem vlastního značného, ba přemrštěného zisku — byla pro přechod zboží z výroby do spotřeby zbytečná, když k tomuto přechodu bylo by stačilo, že W. seznámí výrobce G-a se spotřebitelem B-em. U obžalovaného Adolfa B-a vylučuje nalézací soud zmíněné vědomí proto, že koupil moučku v úmyslu, spotřebovati ji zcela ve své živnosti a že byl jen nepředvídanou hospodářskou nouzí donucen k dalšímu zcizení části moučky. Avšak byť úmysl obžalovaného při nákupu co do dalšího nakládání se zbožím byl bezzávadný, může jeho činnost naplniti skutkovou podstatu řetězového obchodu tím, že jeho dodavatel neb odběratel byl zbytečným mezičlánkem. Rozhodným by proto bylo, zdali — čehož nalézací soud nezjistil — B. věděl, že W., od něhož moučku koupil, není ani výrobcem, ani oprávněným obchodníkem, nýbrž zcela zbytečným překupníkem a zda H., jemuž moučku prodal, nekupuje pro vlastní potřebu, nýbrž za účelem dalšího zcizení. Výrok nalézacího soudu o subjektivní vině obžalovaných není tedy logickým závěrem z těchto zjištění, ježto s hlediska správného výkladu zákona, co do vědomí pojmem řetězového obchodu vyhledávaného, předpoklady pro tento výrok uvedené jednak jsou právně bezvýznamné, jednak neposuzují činnost obžalovaných ve všech směrech právně závažných.

Čís. 733.

Spokojil-li se obhájce s odmítnutím otázky předsedou, aniž by žádal, by o připuštění nebo zamítnutí otázky rozhodl senát, nemůže si do odmítnutí otázky stěžovati z důvodu čís. 4 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 13. února 1922, Kr II 475/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa Č. do rozsudku oddělení krajského

soudu novojičinského v Mor. Ostravě ze dne 14. dubna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže podle §§ 5, 171, 173, 174 II. a), c), 176 II. c) a 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného Josefa Č. dovozuje z důvodu čís. 4 § 281 tr. ř., že nalézací soud nepřipustil otázky obhájce stěžovatelova na spoluobžalované Emila K-a a Jana R-a o tom, že byli donuceni bitím a výhrůžkami na policejním komisařství k doznání, že stěžovatel naváděl je ku krádeži, a tím znemožnil obhájci, provésti náležitě svůj úkol. Než výtce nedostává se formálního podkladu. Zmateční důvod čís. 4 § 281 tr. ř. předpokládá, že stěžovatel při hlavním přelíčení učinil návrh, o němž rozhodovati bylo soudu, t. j. senátu, jak plyne z ustanovení § 232 až 238, které přesně rozlišují mezi úkoly předsedy a úkoly senátu a v § 238 tr. ř. přikazují soudnímu dvoru rozhodování o mezitímních otázkách, které nastávají tím, že strany učiní odporující návrhy nebo že předseda nevyhoví návrhu jedné strany, jemuž druhou stranou odporováno nebylo. Směrodatnými v tomto ohledu zápisy protokolu o hlavním přelíčení jest osvědčeno, že — a to pouze po výsledku obžalovaného Jana R. — »otázka obhájce na obžalovaného, který z policistů ho za účelem doznání bil, nebyla předsedou připuštěna«. Spokojil-li se stěžovatel, pokud se týče jeho obhájce s odmítnutím otázky předsedou (§ 249 tr. ř.), aniž žádal, aby dle § 238 tr. ř. rozhodl o připuštění nebo zamítnutí otázky senát, nemůže dovozovati důvod zmatečnosti ani z toho, že předseda otázku nepřipustil, ani z toho, že senát o připuštění otázky nerozhodl.

Čís. 734.

Výrok o nepřislušnosti podle § 261 tr. ř. lze učiniti i tehda, shledá-li soud, že skutek daný v obžalobu již sám o sobě je trestným činem porotním, třebaže obžaloba spatřovala ve skutku pouhý přestupek.

(Rozh. ze dne 14. února 1922, Kr I 170/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako nalézacího soudu v Praze ze dne 30. prosince 1921, jímž bylo vyslověno, že se sborový soud prohlašuje nepřislušným ku rozsouzení trestní věci v obžalobu státního zastupitelství v Praze ze dne 18. listopadu 1921 potaženo a že ji odkazuje na soud porotní.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatku čís. 6 § 281 tr. ř. z té příčiny, že nalézací soud se prohlásil ku projednání trestní věci nepřislušným a odkázal ji na soud porotní, ač veřejný obžalobce shledal v činu, jehož se stěžovatel dopustil 4. září večer v bytě Jana Č., skutkovou podstatu přestupku dle § 411 tr. zák. a ač výsledky přípravného řízení při hlavním přelíčení řádné změny nedoznaly. Zmateční stížnost jest zřejmě neodů-